

„Nowa Reforma“ wychodzi codziennie, z wyjątkiem Niedzieli i Świąt uroczystych.

Prenumerata wynosi:

rocznie:	60 zł. w. a.	połrocznie:	30 zł. w. a.	kwartalnie:	15 zł. w. a.	miesięcznie:	1 zł. 80 ct.
W miejscach, z przesyłką pocztową:	34 „ „	12 „ „	6 „ „	3 „ „	2 „ „	—	—
W miejscach, z przesyłką pocztową:	28 „ „	14 „ „	7 „ „	3 „ „	2 „ „	—	—
W miejscach, z przesyłką pocztową:	32 „ „	16 „ „	8 „ „	3 „ „	2 „ „	—	—

W miejscach, z przesyłką pocztową: 10 osów, z przesyłką pocztową 12 osów; — we Lwowie w Biurze dzienników Płonia, ul. Karola Ludwika 9, do nabycia po 10 ct.

Prenumeratę przyjmuje się tylko za cały miesiąc.

Wszystkie pieniądze na prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadawać franco do Administracji „Nowej Reformy“ w Krakowie. — Listy reklamacyjne nieopłacone nie podlegają opłacie pocztowej. — Listów niefrankowanych nie przyjmuje się.

Rękopisów nadsyłanych Redakcyi nie zwraca.

Adres Redakcyi i Administracji: Ulica św. Jana Nr. 12.

NOWA REFORMA

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe: miejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ — Magazyn nowości F. A. Grigara i Główna kasa w Rybniku — Biuro (Ig. Herz) Płonia, ul. Karola Ludwika 9. — Handla: E. Smidowicza i S. W. Niemcewskiego w Sułkowie, J. Bajera przy ul. Grodzkiej.

Zamiejscowa prenumeratę i ogłoszenia przyjmują Biura dzienników: we Lwowie: Ludwik Płonia, ul. Karola Ludwika 11. — w Tarnowie: Józef Pisz — w Przemyśle: Hezeles. — w Jarosławiu: Krzyżanowski. — w Wiedniu: pp. Hasenstaedt & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurt nad Menem, Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu). — A. Oppel, R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Moskwie i Norymberdze). — Hermann Goldschmidt, M. Dukes, H. Schalek, J. Danneberg. — w Paryżu: Société Muelle de Publicité A. Lorette, directeur, Rue Cassini 61.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmują Administracja za opłatą od miejsca w „Nowej Reformie“ (petit), za pierwszy raz 10 ct., za każdy następny raz po 5 ct. — Nadciągane po 30 centów od wiersza za każdy raz. — Zniżki do „Nowej Reformy“ (prospekt, „Zniżki, ogłoszenia itp.) przyjmują się za cenę 1 złr. od 100 egzemplarzy dla zamiejscowych, a 1 złr. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratów. — Należyść uprasza się naprzód nadesłać, przekazem pocztowym.

Od Wydawnictwa.

Upraszamy Szanownych Prenumeratorów miesięcznych o wcześnie nadsyłanie przedpłaty, która wynosi:

za czerwiec:

W miejscu . . . 1 złr. 80 ct.

z przesyłką pocztową w Austrii . . 2 złr. — ct.

w cesarstwie niemieckim . . 2 złr. 50 ct.

Kraków, 30 maja.

Wbrew woli ministra skarbu uchwała Izba poselska w sobotę po raz drugi już z rządu wniosła o udzielenie urzędnikom państwowym dodatku drożynianego w wysokości jednego miliona złr., — podczas gdy oszczędny skarbnik austriacki upiera się stanowczo przy kwocie o połowę mniejszej. Ponieważ Izba panów sprawę tę załatwiła zgodnie z prośbą Izby panów, — więc teraz, stosownie do postanowień konstytucji, wrócić wnioski Izby poselskiej do Izby panów, od której zależą będą twierdzić; jeśli Izba panów zatwierdzi wniosek Izby, domagający się tylko pół miliona złr. na dodatek drożyniany, w takim razie cała ta sprawa rozpocznie się na nowo wódrówkę od Izby poselskiej do Izby panów. Tymczasem urzędnicy będą czekać, cierpliwie, naturalnie, o ile na cierpliwość zdobyć się będą mogli.

Cały proceder, jakiemu ulega sprawa dodatku drożynianego, nie tylko dotyka bolesnie klasy urzędniczej, lecz dziwnie rzuca światło na stosunek parlamentu austriackiego do rządu. Podczas gdy pierwszy z nich występuje w obronie materialnych interesów klasy urzędniczej, — to minister, członek rządu centralnego, staje w jawnej opozycji do parlamentu, a rzekomo w obronie skarbu, zagrożonego deficytem półmilionowym! Czy skarb austriacki, czy w ogóle finansowe interesy monarchii narastają na jakiekolwiek niebezpieczeństwo, przez „rachunkowy“ deficyt w kwocie pół miliona? Minister skarbu w ponurych barwach przedstawia przyszłość finansową Austrii, gdyby o pół miliona złr. więcej wydano. Na jednorazową zapomogę, niż on sobie ułożył. Ba, nawet przypomina, że opinia publiczna nie tylko Austrii, lecz całej Europy, zwrócona jest dziś, w przededniu regulacji waluty, na budżet austriacki; cożby to za cios był dla finansów austriackich, gdyby w chwili tak krytycznej do wiadomości w Europie, że w Austrii przekroczono budżet o pół miliona!

Rozumowanie to p. Steinbacha obliczone jest chyba na malarczyki, którzy o budżetowaniu w ogóle, a o stanie finansów austriackich w szczególności pojęcia nie mają. Najpierw bowiem deficyt półmilionowy, gdyby w ogóle powstał w tym wypadku, byłby czysto rachunkowym, w rzeczywistości nawet widocznie byłby na razie nie potrzebował. Powtóre skarb austriacki ma dzisiaj tak obfite zapasy kasowe, jakich nie

miał dotąd nigdy, — pokrycie więc półmilionu nieprzewidywanych wydatków z tychże zapasów, byłoby drobnośką, nad którą nie tylko poza granicami Austrii, lecz i w monarchii samej niktby nie ubolewał. Pieniądza więc są, dać je można tem bardziej, gdy reprezentacja państwa domaga się tego w sposób stanowczy. Pomimo tego minister skarbu kładzie rękę na serce, mówiąc patetycznie: — Chciałbym dać, lecz doprawdy, — nie mogę!

Jestto scena, jakiej w innym parlamencie urzędów nie można, a możliwą jest tylko w Austrii.

Ciekawy był także motyw ministra skarbu, że Izba nie mogłaby brać na siebie odpowiedzialności za następstwa tego strasznego przekroczenia budżetu. Kłóż więc i przed kim jest odpowiedzialność? Dotąd zdarzały się przypadki, że ministrom odpowiedzialność wobec parlamentu przypominano; dziś mienią się role i minister odmawia Izbie poselskiej prawa do odpowiedzialności za swoje uchwały. Przeciwnie takiemu pojmowaniu „odpowiedzialności“ powinna się Izba poselska stanowczo zastrzec, jeśli nie chce znużyć się dalej po równi pochyłej, na jakiej postawiła ją ręka dzisiejszego gabinetu i po której stalestycznie z góry na dół się stacza.

W obronie urzędników, no i godności parlamentu, wystąpił także dwaj posłowie polscy, Weigel i Lewakowski. Głos ich znalazł uznanie w Izbie i przyjęty być musi z zadowoleniem przez wszystkich, którzy w sprawie dodatku drożynianego dla urzędników nie podzielają zapatrywań rządu.

Jakikolwiek Izba panów zgutnie los całej tej sprawy, czy przyłoży rękę do tego, aby urzędnicy padali ofiarą procedury parlamentarnej, lub nie, — my tylko pochwalimy ich jednomyślnie uchwałę, — wyrobiło sobie zniżkę jeszcze przed dwoma miesiącami. Jest więc jedynie dziełem przypadku, iż przeciw galicyjskim stowarzyszeniom najpierw zastosowano zakaz zniżenia cen jazdy. Nakoniec zapewniał hr. Taaffe deputację rząd, że zniżka wcale nie kierowała w tej sprawie polityczne motywy.

Jutro, w niedzielę, zastanowią się ma Koło polskie nad tą odpowiedzią hr. Taaffego i nad dziwnym zbiegiem okoliczności, że zakaz rządu co do zniżek kolejowych wszedł z terminem zjazdu „Sokołów“ we Lwowie i z rozporządzeniem policyi praskiej, utrudniając „Sokołom“ czeskim udział w zjeździe lwowskim.

Posłowie Lewakowski i Weigel przemawiali dzisiaj w Izbie poselskiej za przeznaczeniem na zapomogi dla urzędników państwowych jednego miliona złr. Pos. Lewakowski bardzo słusznie udowodnił ministrowi skarbu, że pomocy tej udzielić można urzędnikom bez wywołania deficytu, z zapasów kasowych, które wynoszą miliony złr. Słusznie też zauważył ten mówca, że zbytecznem byłoby siłą się na wyrażanie między urzędniczej, — wystarczyć sprawiedliwemu żądaniu, aby ludzie ci nie doznawali mniej czulej opieki, niż armia lub kler. Wreszcie wnioskował pos. Lewakowski dwie rezolucje, wzywające rząd do uregulowania plac bodaj urzędników najniższych klas i pensji dla wdów i sierot po urzędnikach. Rezolucje te uchwała Izba w całej ośnowie.

Pos. Weigel domagał się, iż każdy, kto za położenie urzędników, głosować musi za wnioskami komisji. Mówca przypominał, że jeszcze w r. 1873 był w Izbie referentem ustawy regulującej płace urzędników i nauczycieli; od tego czasu mija lat 20, w których zmieniły się stosunki materialne, ceny produktów i mieszkań zwiększyły się niesłychanie, a pensje urzędników pozostały te same. Jeżeli by ktoś miał sumienie głosować przeciw uchwaleniu jednego miliona na zapomogi dla urzędników — niechaj to uczyni! Kto jednak zna położenie

urzędników a poczucia sprawiedliwości nie utracił, głosować musi za wnioskami komisji.

Obie mowy przyjęto na ławach polskich żywymi oklaskami. Oklaski jednak nie zładzą się na nie, dopóki Koło żądaniom swoim nie nada większej wagi i nie zmusi rządu, aby z żądania- mi temi się liczył.

Polityka kolejowa w Królestwie Polskiem.

Do *„Dz. Posp.“* donoszą z Warszawy pod dn. 26 maja co następuje:

Mielśmy w tych dniach wizytę p. Wendricha, który, zabawiwszy tu przez kilka dni, onegdaj powrócił do Petersburga.

Kto jest p. Wendrich? — zapyta niejedną z waszych czytelników? — czemu nie dziwiłbym się wcale, bo rozgłos pewien nazwisko to ma od niedawnego czasu. Gdy skutkiem nieurodzaju zapadł głód w 20 guberniach cesarstwa i okazało się, że koleje rosyjskie nie tylko nie mają dostatecznego taboru na niespodziewany znaczny przewóz towarów, lecz że na kolejach tych i w administracji państwowej niestychany panuje nieporządek, car wydelegował jako swego zaufanego pułkownika Wendricha, aby tenże nie tylko na miejscu zbadał przyczynę zła, lecz zżemu zarządził.

O tem, jak pułkownik Wendrich z zadania swego się wywiązał, różni różnie sądzą. Faktem jednakże jest, iż pozyskał sobie zaufanie cara i jego zadowolenie i że skutkiem tego zamianowany został głównym inspektorem dróg żelaznych i w tym charakterze dosyć niespodziewanie przybył do Warszawy.

Zbadanie warunków przewozu zboża oczywiście w tym razie nie było celem podróży pułkownika Wendricha. Zresztą i wtedy nie bardzo o to chodziło, gdy go wydelegowano na zewnętrzne koleje rosyjskie. W Petersburgu przetrząsł po prostu nieporządku na kolejach i postawiono sobie pytanie: Co to będzie w razie mobilizacji, jeżeli koleje z cokolwiek większymi transportami zboża nie mogą sobie dać rady? Otóż inspekcja pułkownika Wendricha ma przedewszystkiem i bodaj że wyłącznie charakter wojskowy. Dlatego to, załatwiał się z nieporządkami na kolejach, przewożących zboże, przedewszystkiem przybył na granicę zachodnią, od której największe grozi niebezpieczeństwo wojny, aby zbadał, jakie na ten wypadek jest pogotowie kolei żelaznych.

W tenżejszy sferach kolejowych oczywiście z pewnem przeżeraniem stawiają sobie pytanie: Jaki będzie rezultat wizyty p. Wendricha? Przegląd jego był za nadto powierzchowny, aby się po nim można spodziewać jakichkolwiek rezultatów co do ulepszeń technicznych na wypadek mobilizacji. Nie wykluczone natomiast są zarządzenia, że go tak nazw., polityczne. Mniej więcej dwa tygodnie temu zamieścił *„Moskiewskie Wiadomości“* artykuł, wskazujący na niebezpieczeństwo, grożące Rosji na wypadek wojny z tego powodu, że zachodnie koleje państwa znajdują się wyłącznie w administracji Polaków i że personalnie służbowo jest zupełnie polski. Wiadomo, że *„Mosk. Wied.“* odzwierciedla dosyć wiernie prąd, jaki panuje obecnie w najwyższych sferach, mianowicie wobec Polaków. Wizyta pułkownika Wendricha u nas nastąpiła bardzo krótko po ogłoszeniu artykułu *„Mosk. Wied.“*, a chociaż nie przy-

puszczam, aby artykuł ten ją spowodował, to nie ulega żadnej wątpliwości, że pomiędzy artykułem a celem podróży pana pułkownika jest pewne pokrewieństwo.

Już przed wyjazdem z Petersburga zażądał p. Wendrich od tutejszych kolei spisu wszystkich urzędników etatowych, a przy nazwisku każdego miało być wymienione, jakiego jest wyznania, czy jest i czy zawsze był tutejszym poddanym, w jakiej gubernii się urodził. Tętu p. Wendrich każdego prawie urzędnika kolei, z którym się zetknął, pytał, czy jest tutejszym poddanym i czy tutaj się urodził.

Wiadomo, że do rusyfikacji z góry już się tutaj zabierano i że niektóre wyższe posady na kolejach tutejszych zajmują Rosyjanie. Otóż jednego z dyrektorów takich zapytywał p. Wendrich, ilu jest Rosyan na jego kolei, gdy zaś pan ten odpowiedział mu, że nie ma ich wcale, pan pułkownik z pewnem zdziwieniem zaznaczył, że przecież celem nominacji pana dyrektora było stopniowe przeprowadzenie rusyfikacji kolei tutejszych. Podobno pan dyrektor zauważył, że tak celu nominacji swojej nie rozumiał i zdawało mu się, że zawdzięcza ją swoim wiadomościom specjalnym. Wreszcie zaś dodał, że nie ma tu skąd brać urzędników Rosyan. Istotnie na posady nie płatne nie cisną się oni tak bardzo, a posad wysoko płatnych jest mało, przeważnie już przez Rosyan zajętych.

Wobec tego wszystkiego jednakże, powtarzam, pytają tu z trwogą, co będzie dalej? Czy p. Wendrich pójdzie za szwiniestycznymi insynuacjami *„Mosk. Wiedomości“*.

Nazywam je szwiniestycznymi, inaczej ich bowiem nazwać nie mogę. Wielkie pytanie, jakby Rosya wysłała wobec ewentualności wojny z zachodem, na zmianę służby polskiej na kolejach naszych na służbę rosyjską. Jestem najmocniej o tem przekonany, że dziś żadne obce mocarstwo nie posiada planów mobilizacyjnych kolei tutejszych. Nie dlatego, iżby urzędnicy polscy z patryotyzmu rosyjskiego trzymali je w tajemnicy. Nie jestem do tyła hipokrytą, aby coś podobnego twierdzić, bo każdy aż nadto wie, że rząd rosyjski czyni wszystko co może, aby Polacy nie przywieźli się do Rosyi. Ale z równą stanowczością twierdzę, że patryotyzm polski nie spowoduje ich do zdradzenia jakiejkolwiek z powierzonych im tajemnic urzędowych. Nie ma tu nikogo, któryby do tyła miał przekonanie, od którego z obcych mocarstw, iż w razie wojny będzie ono strzegło interesów polskich, aby dlatego jakieś nadzwyczajne oddawał mu usługi.

Z długoletniej obserwacji wiem też, że urzędnik polski zawsze jest wielkim służbiście, ponieważ zaś posiada dużo ambicji, więc na przekupstwo nie jest tak łatwo dostępny.

Zdaje mi się, że nie nie nie przesadziłem w charakterystyce urzędników i służby polskiej na kolejach żelaznych. *Mosk. Wied.* postawiam ocenienie, o ile przymioty opisane dla gwarancji spełnienia obowiązków i o ile służba rosyjska na kolejach tutejszych dawałaby te same gwarancje, co polska służba kolejowa.

Przypuszczam zresztą, że w Petersburgu rozważa sobie, czy Rosya zyskałaby wobec ewentualności wojny, tworząc tu kilka tysięcy nowych malkontentów i desperatów przez „oczyszczenie“ kolei tutejszych z Polaków. Może być, że pewna liczba tych desperatów, pomimo dekretów bani- ejnych ks. Bismarka, znalazłaby przytułek na

Nie z fantazyi.

NOWELA.

(Ciąg dalszy.)

... Gorączkowo liczyłeś dni i godziny, dzieląc cię od pierwszego przedstawienia. Nareszcie, pewnego wieczora, podnosi się kurtyna. Bicie serca głuzy ci słowa aktorów, radbyś jednego wyrazu nie stracić, cały w słuch się zamieniasz. Chwytając z ich ust twoje myśli, twoja dusza, nie potykając tam siebie samego. Po chwili, nie śmiało, spoglądasz po publiczności. Twoje ja to niej należy, twoja myśl zlewa się z myślą ty- niej, to też każdy uśmiech czy łza, jakich tam zdolaś dostrzec, to są, wierzę ci chłopcze, naj- droższe klejnoty w skarbie serca twojego. Nie jeden przyszedł do teatru smutny, strapiiony, rozwiesił się pragnął, a ty wywołałeś szczerzy uśmiech na jego ustach, dałeś mu zbawienie lek- karstwo, chociaż je przyrządziłeś najczęściej z bolesną w sercu własnem. No, i sztukę dobrze przyjęto, obdarzono cię mnóstwem szczerych lub obłudnych słów, aż po wszystkim pyta się kriticzy. „Zachciałeś!“, mrknął i poszedł z iro- nią na twarzy. Od następnego dnia zaczyna się szereg kłesk twoich.

Ten ci zarzucił, żeś arogant, pozwalając sobie popisać przed wybredną publicznością i kompe- tenną kriticzą. Drugi idzie dalej, potępiając dy- rekcyę teatru za lekceważenie sztuki i podawa- nie śmieci. Inny znów z recenzji humoryste- ckiej napisz. Poczyna cię za obskuranta, wskazuje adres szkoły czteroklasowej. Zadziwia cię różność poglądów tych panów. To, co jeden podniósł, pochwalil, tamten wyśmiewa i smaga. Oszło- miony, ogłupiały, biegniesz do dyrektora, do kiero- wnika: „Zrobiliśmy z naszej strony wszystko —

stłyszysz odpowiedź — sztuka była wystawiona starannie, obsadzona świetnie, ale kriticzka... co pan chce... oni lubią zabijać debiutantów“. Ależ publiczność — wołasz w uniesieniu — ta jest ostatnim krytykiem! „Ba, kilkasć osób na premierze, to mało, tysiące innych nie przyjdą, bo prasa im nie radzi. Nie wystawimy więcej pańskiej sztuki. Dziennikarstwo, to potęga. Pró- buj pan coś innego napisać, masz wiele warun- ków. Nie trzeba się zrażać. — I kaza ci się nie zrażać po półrocznej pracy o głodzie i chłódzie, kaza ci na nowo próbować, po to, aby towarzysztwo wzajemnej adoracyi, jako intruza, powtórnie odsadziło cię od prawa maczania pióra w kalamarzu. Taki jeden krok wystarczył do zagaszenia bożej iskry, jaką czułeś w sobie. A więc dopóki nie zdobędziesz poważnej firmy w literaturze, z którą liczyć się musi literat, dra- maturg, krytyk i wydawca, nie myśl o drama- turgii, jeżeli nie chcesz, co najmniej dostać żół- taczki, a może z głodu umrzeć. W Niemczech, Fran- cyi, Anglii, pozwalam, co tam, próbując, uczę się bieżdziej, u nas, jest „wielkich“ tak wiele, że dla mniejszych nie zostaje miejsca. Dziś.

— To w istocie nie zachęcające — rzekł Zręba, — nie sądziłem, iżby tak źle być miało.

— Jak zawsze, spotkaś i tu wyjątki. Człowiek świątą a uczciwy, nie napisze recenzji, kwalifiku- jąc się do „Kółca“ lub „Kurjera Świątecznego“, taki cię nie zniechęci, złością rządzić się nie będzie, śniadania nie przyjmie, a trafny sąd na- uczy wiele. Ale ci są w mniejszości, a więc nie zdolają zgłuszyć tamtej koleji muzyki, wrze- szczące za pomocą trzech czwartych części dzien- ników.

Długo jeszcze profesor gawędził z Zrębą, który się wyspowiadał, że pomimo całej usilności nie zarabia na najskromniejsze potrzeby życia, że jeśli tak dalej pójdzie, to będzie zmuszony pióra zaniechać, a jąc się jakiegokolwiek, bodaj fizycznej pracy. Zamilczał o Frani, o słodkich marzeniach.

— Istotnie, trzeba ci zdobyć trochę rozgłosu —

mówił znów Czerski, — niestety, dziś mała między Guyotem, fabrykantem pigulek, a literatem różnica. Obuyają reklamują się jednako. Za czasów Krasińskich, Słowackich, nie znano na rogach ulic pstrych, niby papuga, adisów. Ale: nie pła- nąć pod wodę!..

— Jakiej drogi użyć do tego?

— Mam myśl, może i nie złą. W sali ratu- szowej, na cel dobroczynny, rozpoczynają szereg prelekcji. Napisz coś zajmującego, barwnym, szum- nym stylem, ot żeby zainteresować kobiety. Ja ci wyrobię miejsce na jeden odczyt. Jak przemów- wisz *ex cathedra*, zaraz piszę o tobie będa, bo muszę. Lepiej to wyjdzie czy gorzej, zawsze ha- las się zrobi, a o to tylko idzie. Zobaczysz, jak ci to drzwi wszędzie szero otworzy.

Po naradzie, postanowiono napisać rozprawkę p. t. „Wpływ estetyki na etykę“ a Zręba już rwał się do owej roboty, co miała mu w niedalekiej przyszłości drzwi raju otworzyć.

— Daleko do końca? — pytała Frania Zręby, gorliwie piszącą wśród tomów Kanta, Hegla, Henninga i innych, pożyczonych od profesora do robienia wyciągów.

— Jeszcze parę godzin — odpisał młody lite- rat, nie odwracając się, ale po chwili podniósł głowę. — Wiesz Franiu, mam przecież cały dzień jutrzejszy, teraz odpocznę, a zrana dopiszę.

— Ah to dobrze Józiu, bo też za wiele pra- cujesz. Porozmawiajmy trochę, od kilku dni głosu twojego nie słyszę. — I dziewczyna położyła rękę na jego ramieniu, on ją skwapliwie ujął do po- całunku.

A Frania już inaczej wygląda. Rozkoszny wów- czas podłotek, stał się prawie dojrzałą kobietą. Kształty miękkie zaakragione, żywy dźwięk ru- minieniec, przybłądy, ruchy spowolniały. Oko, tak niegdyś naiwnie ciekawe, dziś patrzy spokojnie, nie szuka, bo już znalazło. Badając je, nie tru-

dno odgadnąć od proces, co zawsze jednak od- bywa się w sercu dziewczyny od chwili, kiedy ono pierwsze uczucie miłości poznało.

— Jakże jestem szczęśliwy! — mówił Zręba, — dlaczego profesor wcześniej nie wpadł na tę myśl błogosławioną! Ileż byłby nam oszczędził zmar- twienia!

— Im dłużej szczęście uciekało przed nami, tem lepiej będziemy je umieli ocenić — filozo- ficznie Frania wtężyła.

— Jutro więc mój występ publiczny, jutro daję się poznać, a potem, gdy w tyłu pismach poja- wią się wzmianki, rozbiory mojej prelekcji, jak Czerski zapewnia, wszędzie już będę miał drogę otwartą. Wszystkie prace zaraz sprzedaję, nauce oddam pieniądze, wynajmuję mieszkanie i...

Tu przyciągnął Franię ku sobie, a ona mu główkę wzięła na pierś. Chwilę milczeli. Mył o połączeniu się, stworzeniu gniazda, przejmowa- ła oboje tak wielkiem szczęściem, że nie umieli go słowami określić.

— A jednak żał mi będzie tego pokoiku i w nim spędzonej przeszłości — mówiła dziewczyna. — Tu ciebie poznałam, tu nauczyłeś mnie tyłu pię- knych rzeczy, przeczytałeś tyle mądrych książek, tu, pamiętasz, w wigilię Bożego Narodzenia, po- wiedziałeś mi, pierwszy raz...

— Że cię kocham Franiu — przerwał Józef, — ale ja ciebie kochałem wcześniej; ty nie wie- diałaś...

— O nie, mój drogi, jeszcze się tobie nie śni- ło, kiedy ja ty ciebie kochałam.

I sprzeciali się teraz o to pierwszeństwo, aż wreszcie zgodzić się musieli, że miłość wzajemna zrodziła się w nich jednocześnie od pierwszej chwili poznania.

— Kiedyś ci wówczas zobaczył, zaraz jakiś dziwne przecięcie szepnęło mi, że losy moje z twoimi są związane.

— A wiesz, że i z mną było tak samo? Przez kilka dni, zanim sprowadziłeś się do nas, błąka- łem się wprawdzie, że może nie wrócić, że ci się

nie podobało mieszkanie, ale jakiś głos szeptał mi ciągle, że tkwię w twojej pamięci, że myślisz o mnie, że mnie już nigdy, nigdy zapomnieć nie mogę.

— A nie mówiłaś mi o tem, niepoczuwałam... I długo jeszcze trwała rozmowa młodych na ten znany temat, co stanowi dla ciepłych serc niby starą, ale najpiękniejszą księgę, wyuczoną na pamięć, a zawsze ciekawą, dopóki — nie prze- wróci kartki ostatniej...

Nadzieja p. Walentowa, spożyto skromną wie- czerzę, poczem matka studzonoś udała się na spo- czynek. Józef czytał jeszcze ciekawą dziewczynie ustęp swej pracy, domagał się objaśnienia, aż wre- szcie po północy, odszedł do swego mieszkania — za parawan.

Podobny porządek powtarzał się codziennie. Matka tak się przyzwyczaiła do długich rozmów z Józefem, że się już one z czasem stały do usnę- cia potrzebne. Popularne lekcye literatu- ry, poezyi i prozy, z całym zapalem młodego na- ratora, odbywały się jeszcze po zgaszniu lampy, w ciemności. Perkalowy parawan służył jako tele- fon dla wyjątków Mickiewicza, Syrokomli, Pola i innych.

Dziś mówiono o sprawach żywotnych.

— Wybrałam ci najlepszą koszulę — mówiła Frania, — sama wyprasowałam, zobaczysz, jak do- brze będzie wyglądała przy fraku.

— Boję się, że frak profesora nie za ciasny na mnie. Najgorzej z butami.

— Stróż obiecał zanieść rano do szewca; mo- żesz piase w maminych pantoflach, a do wieczora będą gotowe. Ale śpij już Józiu, — wczekaj, wstać rano do roboty. Dobranoc ci! — i Frania wsunęła rączkę pomiędzy zęberka parawanu, a on ją wciągnął i długą ugościł pieszczotą.

Teraz nastała cisza. Na zawołanie, twardo spało przedmieście snem spracowanych, w izbach, do których niewyrażnie wdzierały się promienie księ- życza przez zasunięte muszliny, słyszałeś chrapanie

kolejach pruskich, a wtedy niktby im nie mógł dziwić się, że nie znajdują tu chleba, szukają go gdzie indziej.

Sprawy szkolne.

Lwów, 29 maja.

(Sprawa pisanii ruskiej.)

Dnia 25 maja b. odbyło się w Radzie szkolnej krajowej p. przewodnictwem wiceprezydenta tejże R. posiedzenie ankiety w sprawie pisanii ruskiej w szkołach galicyjskich.

W posiedzeniu tem oprócz inspektorów szkolnych krajowych Jana Lewickiego, Bolesława Baranowskiego i dra Seweryna Dniestrzańskiego, wzięli udział zaproszeni przez Radę szkolną pp.: ks. dr. Emilian Ogonowski, profesor uniwersytetu we Lwowie, dr. Stefan Smal Stocki, profesor uniwersytetu w Czerniowcach, ks. Alexy Toronowski, Anatol Wachnianin, Konstanty Łuczakowski, Jan Wierchowski i Hilaryon Ogonowski profesorowie gimnazjum akademickiego we Lwowie, ks. Onufry Łepki katecheta gimnazjum Franciszka Józefa we Lwowie, Teofil Gruszkiewicz profesor II gimnazjum we Lwowie, Emilian Partycki nauczyciel seminarium nauczycielskiego męskiego we Lwowie.

Zaproszony również p. Aleksander Barwiński, nauczyciel tegoż seminarium, nie mógł przybyć na posiedzenie dla zajęć poselskich w Wiedniu, nadesłał jednak pismo, w którym oświadcza się za zaprowadzeniem pisanii fonetycznej.

Posiedzenie zgłosił wiceprezydent, oświadczając, iż nie jest dla władzy szkolnej rzeczą obojętną, czy pewna pisownia, używana w szkole, naukę języka utrudnia lub ułatwia, musi więc władza szkolna pragnąć, ażeby pisownia była jak najprostszą i najłatwiejszą, jednakże względem ten nie jest dla niej decydującym. W sprawie tego rodzaju nie może Rada szkolna brać inicjatywy i przypisać pismienictwa, nie można narządzić się na to, że szkole i młodzieży narzuci pisanie, której nie przyjmie pismienictwo i literatura. Dlatego Rada szkolna przyjęła dla szkół ruskich pisanie, którą sobie w roku 1848 sformułowali Rusini, i dlatego utrzymuje ją w szkołach dotychczas, chociaż sobie z jej niedogodności jasno zdaje sprawę. Wobec częstych domagań, wychodzących ze sfer nauczycielskich, ażeby pisanie się w kierunku fonetycznym uproszczyć, zachowała się też Rada szkolna dotychczas biernie i prawie obojętnie, nie miała bowiem rejonu, że głosić te i żądania są wyrazem ogółu lub przynajmniej przeważnej większości oświeconych warstw społeczeństwa ruskiego.

Ankieta obecna nie wyszła też z inicjatywy Rady szkolnej krajowej. Dało to niej powód podanie wydziału Towarzystwa imienia Szewczeni we Lwowie z dnia 25 grudnia 1891, wniesione do ministerstwa wyznań i oświaty w Wiedniu, a domagające się zaprowadzenia pisanii fonetycznej. Podanie to minister reskryptem z dnia 14 stycznia 1892 l. 129 przesłał Radzie szkolnej krajowej do sprawozdania. Rada szkolna, nie chcąc w tej sprawie zabierać głosu bez poinformowania się, jak na nią zapatruje się ogół nauczycielstwa, wystosowała do wszystkich nauczycieli szkół średnich i seminarjów nauczycielskich, uczących języka ruskiego lub udzielających nauki w języku wykładowym ruskim, zapytanie: „czy pisanie ruskie, obecnie w szkołach używane, uważają za odpowiednią, czy też uznają zmianę jej w kierunku pisanii fonetycznej za pożądaną.“ Na to pytanie otrzymała Rada szkolna szereg opinii, z których się przekonano, że 63, t. j. trzy czwarte nauczycieli, przemawia za wprowadzeniem fonetyki, zaś 21, t. j. jedna czwarta część nauczycieli oświadcza się za zatrzymaniem pisanii dotychczasowego.

Mając przed sobą głos tak przeważnej części nauczycielstwa szkół średnich, zwróciła się Rada szkolna do dwóch profesorów języka i literatury ruskiej, w uniwersytecie we Lwowie i w Czerniowcach, do ks. dra Emiliana Ogonowskiego i do dra Stefana Smal-Stockiego, z prośbą, ażeby objawili swoje fachowe zdanie, czy uważają, że dotychczasowa pisownia w szkołach naszych używana, za odpowiednią, czy też uznają za rzecz właściwą, zmienić ją, i w jakiej mierze. Na ten

przypadek upraszała Rada szkolna o wypracowanie i przedłożenie szczegółowego projektu tej zmiany.

(O) p. profesorowie oświadczyli się za zaprowadzeniem pisanii fonetycznej i przedłożyli wnioski, które są szczegółowo formułują. Wnioski te zgadzają się z sobą, z wyjątkiem jednego szczegółu, i stanowią podstawę dzisiejszych naszych obrad. Uchwały, które tu zapadną, przedłoży Rada szkolna krajowa ministrowi wyznań i oświaty wraz z protokołem posiedzenia, w którym zdanie każdego z panów będzie dokładnie uwidocznione.

Po tem zagajeniu przystąpiła ankieta do obrad nad wnioskami, i uchwalila je, niektóre jednomyślnie, inne przeważną większością, w myśl wniosków Tow. imienia Szewczeni.

Uchwalono także jednomyślnie drukować w książkach szkolnych alfabet cyrylicy z odpowiednimi tekstami cerkiewno-słowiańskimi, ażeby uczniowie mogli czytać modlitwy i książki liturgiczne.

Przegląd polityczny.

Kraków, 28 maja.

Komisja dla reformy monetarnej, wybrana przez austriacką Izbę poselską, dziś ma rozpocząć swoje czynności. Z tego powodu od dziś począwszy aż do ukończenia prac komisyjnych Izba pełna odbywać będzie tylko po dwa posiedzenia na tydzień.

Komisja węgierskiej Izby poselskiej rozpoczęła natomiast już obrady nad przedłożeniami rządowymi w sprawie monetarnej. Pierwszym przedmiotem dyskusji był projekt ustawy monetarnej. Komisja załatwiła też na pierwszym posiedzeniu §. 1-6 oraz 8-10. Na początku rozpraw p. Helfy zapytał, czy przedłożenia rządowe mają charakter umowy i dlatego nie mogą należeć do zmiany, czy też szczegółów mogą być zmienione. Na zapytanie to minister skarbu Wekerle dał wyjaśnienie, które nie małej jest wagi. Minister oświadczył, że jako umowę należy uważać tylko drugie przedłożenie rządowe, tj. konwencję monetarną między oboma państwami monarchii. Zarazem zapewnił minister, że gdyby wyjąwszy system monetarny i stopy monetarnej miano żądać zmian, które nie dotyczyłyby zawartego traktatu, on sam nie miałby żadnych uprzedzeń przeciw takim zmianom. Nadto p. Wekerle zapewnił, że oświadczył austriackiemu ministrowi skarbu, iż gdyby żądano zmian, zmierzających do przyspieszenia zaprowadzenia waluty złotej lub do bardziej stanowczego oznaczenia złotych, w której ma być przywróconą moneta kruszcowa, on sam nie zawahałby się proponować zmianę projektów rządowych.

Na dalsze zapytanie p. Horanského, co do wysokości kwot, na jakie banknoty mają opiewać w przyszłości, odpowiedział minister skarbu, że zasadą jest, aby najniższy banknot nie opiewał na niższą sumę jak najwyższy pieniądz złoty (a więc najniższe banknoty mogłyby opiewać najmniej na 20 koron). Prawdopodobnie jednak przyjętym będzie wyższy typ. Między rządami obu państw monarchii nie ułożono jednak w tej mierze nie stanowczego. Komisja uchwalila §. 1 do 6 oraz 8 i 9 bez zmian. Dyskusję nad §. 7 odłożono z powodu wniosku p. Hieronymy, który żąda, aby waga minimalna monet złotych oznaczona przy sztukach o 20 koronach na 674, a przy sztukach o 10 koronach na 337 gramów, tak aby monety, które wskutek zużycia więcej straciły na wadze, były wycofywane z obiegu. Wreszcie §. 10 komisja uchwalila w brzmieniu, wniesionem przez p. Kolomanę Szella, zawierającym tę zmianę, że dotychczasowe monety srebrne o 2 złr., 1 złr., 1/2 złr. pozostają w obiegu do chwili dalszych w myśl §. 23 projektu wydać się mających postanowień, a nie „nadał“ jak brzmiał projekt rządowy.

Ze spraw ruskich. Nowe agitacje.

Obecnie wśród społeczeństwa ruskiego istnieją de facto trzy stronnictwa: narodowców, moskaliofów i ruskich radykałów. Każde z tych stronnictw ma swój organ: narodowcy jako taki uznają *Dilo*, moskaliofowie *Halicką Rus*, a radykałi *Naród*. Po znanym oświadczeniu Romaszki

w listopadzie 1890 roku i zorganizowaniu stronnictwa narodowego *Dilo* wystąpiło otwarcie jako organ narodowców, broniąc i popierając od tego czasu wszystkie sprawy tego stronnictwa. Metropolita ruski poparł — jak wiadomo — program postawiony przez Romaszkę, a gdy nadto wystąpił z kurendą przeciw *Halickiej Rusi*, zdawało się, że sam przez to samo uznaje *Dilo* jako organ narodowców. Tak było przez dłuższy czas. Dopiero od kilku tygodni zaczęły się pojawiać *Duspastyrze*, organie metropolity, artykuły skierowane wprost przeciwko *Dilu*, zarzucające mu, że kokietuje z radykałami, którzy otwarcie wypowiedzieli wojnę kościołowi, a gdy obecnie w czasie 900-letniego jubileuszu obchodzonego na Wołyniu przez rząd moskiewski, organ ruskich narodowców nie dość energicznie, według mniemania ruskich sfer duchownych, wystąpił przeciw agitacyom moskaliofów, aby lud ruski wziął udział w jubileuszu — pojawił się w ostatnim numerze *Duspastyrza* artykuł ks. Rożankowskiego, w którym tenże wyzwał duchowieństwo aby przestało prenumerować *Dilo*, jeżeli ci wszyscy, którzy je dotychczas popierają, nie przynajmniej się szczerze i jawnie do katolicyzmu i jeżeli *Dilo* nie przestanie kokietować z radykałami. Dotychczas poparło ten wniosek ks. Rożankowskiego 152 księży. Niektóre dzienniki lwowskie ukłuły z tego wystąpienia ks. Rożankowskiego nowe stronnictwo ruskie, nam się tak nie zdaje, wystąpienie bowiem ks. Rożankowskiego jest raczej zwróceniem uwagi organu narodowców, że wykroczył nieco z drogi właściwej i to mogłoby być przyczyną, że kilkudziesięciu, albo i więcej prenumeratorów straci, ale w żaden sposób nie można uważać agitacji przeciw organowi za wystąpienie przeciw stronnictwu, a poparcie głosu ks. Rożankowskiego za rozbieżność stronnictwa narodowego. Nowe rozdźwięki wśród Rusinów byłoby nowym nieszczęściem, a rozdźwiękiem wśród narodowców równałoby się klęsce.

Z Niemiec.

W Berlinie obiegają temi dniami pogłoska, że car w tym tygodniu przyjedzie na trzy dni do Poczdamu w odwiedziny cesarza. Niektóre dzienniki domyślają się, że wizyta cara będzie się może równocześnie z wizytą króla włoskiego. Ile na tych wieściach i domysłach jest prawdy, dowiemy się wkrótce.

Mandat poselski, który został opróżniony przez śmierć konserwatywnego Kleista, jedna część pruskich konserwatystów ofiarowuje hr. Hammersteinowi, inna część byłemu ministrowi oświaty hr. Zedlitzowi; słychać jednak, że Zedlitz nie myśli kandydować, ale też niema pewności, czy Hammerstein przejdzie.

W stronnictwie konserwatywnym — jak wiadomo — odbywały się długie narady nad reformowaniem programu politycznego; — pewna część konserwatystów skrajnych domagała się, aby w programie został określony stosunek tego stronnictwa do sprawy żydowskiej. Długie narady nie doprowadziły do żadnego pozytywnego rezultatu i zamiaru zaniechano.

W przeszłym tygodniu w Wansse pod Berlinem stronnictwo narodowo-liberalne urządziło sobie komers. Był tam minister skarbu Miquel, dawał jeden z wybitniejszych przewodników tego stronnictwa. Na toast, wniesiony na jego cześć, odpowiedział Miquel życzeniem, aby stronnictwo, wierne swoim tradycjom, pozostało zawsze takim, jakim było, a więc dalekiem od stronnictwa fanatyzmu. Jedni takim postanowieniem, wówczas zachowa swój wpływ i oprze się zwycięsko wszelkim wpływom zewnętrznym i rozterkom wewnętrznym.

Dzisiaj, w poniedziałek, odbywa się wielce okazały pogrzeb Forckenbecka, naczelnego burmistrza miasta Berlina. Dzienniki wszelkich odcieni politycznych przyznają mu niezwykle zdolności administracyjne i zasługę podniesienia miasta i urzędzenia prawdziwie wzorowej administracji. Według dzienników berlińskich ksiądz biskup wrocławski dr. Kopp na zapytanie proboszcza berlińskiego Jahnela zabronił duchowieństwu katolickiemu wszelkiego udziału w pogrzebie Forckenbecka i odmówił mu miejsca na cmentarzu katolickim. Za powód tego postanowienia podają dzienniki to, że Forckenbeck w czasie walki kulturalnej przyjął nominację na członka trybunału dla spraw kościelnych i i przez to sam wystąpił ze związku kościelnego. Udział w takim trybunał który przyznawał sobie prawo usuwać biskupów, a więc usurpować sobie władzę kościelną, znaczy tyle, co wyrzeczenie się zasad kościoła katolickiego, czy dobrowolne wystąpienie z jego związku. Skutkiem takiego postanowienia ks. biskupa Forckenbeck będzie pochowany na cmentarzu ewangelickim, a nabożeństwo żałobne odprawi duchowieństwo ewangelickie pod kierunkiem pastora Hossbacha.

Dzienniki protestanckie oczywiście ganią to postępowanie ks. biskupa i upatrują w niem wyraz opozycji przeciw władzy królewskiej.

Z Paryża.

Związek francuskich towarzystw gimnastycznych wydał odezwę do wszystkich towarzystw gimnastycznych, w której wyrażała cel zapowiedzianych uroczystości w Nancy i protestuje przeciwko twierdzeniu, jakoby uroczystości te miały charakter szowinistyczny i wyzywający i mogły dać powód do niewłaściwych demonstracji. Odezwą kończy się zapewnienie, że Francuzi zachowają się w Nancy umiarkowanie i i takownie i nie zapomną o tem, że krzykliwe i szowinistyczne mowy nie są bynajmniej właściwym wyrazem rozumnego i oświeconego patriotyzmu.

Rozdwojenie w obozie rojalistycznym we Francji. dokonane pod wpływem polityki Leona XIII, jest już dzisiaj stanowcze i nie ulega żadnej wątpliwości. Wielu rojalistów fanatycznych uznało już publicznie republikańską formę rządu i przyłączyło się do tak zw. prawicy konstytucyjnej, tj. konserwatywnej partii republikańskiej. Największe zrobiło wrażenie w Paryżu nawrócenie hrabiego de Mun i Desotetesa na wiarę republikańską. Wszystkie dzienniki roztrząsają to zdarzenie, upatrując w niem doniosły wypadek polityczny. Dalszym objawem rozkładu partii rojalistycznej jest fakt, że znany dziennik rojalistyczny *Défense* skut-

kiem ostatnich wypadków politycznych przestanie wychodzić.

W Caumonty (dep. Allier) były 27 maja dwa wybuchy dynamitowe przed domami wybitnych osobistości ze świata urzędniczego. Szkody materialne nieznaczne; ofiar w ludziach nie ma, ale wybuchy wywołały w mieście wielkie wzburzenie.

Dzienniki poświęcają obszerne wzmianki pamięci deputowanego Madiere de Montjau, który zmarł w tych dniach. Był to jeden z najwybitniejszych weteranów partii republikańskiej. Urodził się w Nîmes 1814 roku. Brał udział w rewolucji 1848 roku przeciwko Ludwikowi Filipowi; zorganizował zbrojny opór przeciwko zamachowi stanu 1851 roku i podpisał deklarację, uznającą Ludwika Napoleona za wyjątego z pod praw. Po zamachu stanu został wydany z kraju, do którego powrócił wraz z Wiktorem Hugo po rewolucji 1870 roku. Do końca życia pozostał wierny swym zasadom; należał zawsze do skrajnej lewicy i domagał się energicznych środków represyjnych przeciwko bulanzymowi.

Z Włoch.

W Izbie poselskiej parlamentu włoskiego odbył się wybór prezydenta. Mimo upierania się przy swej dymisji Biancheri został wybrany 312 głosami na 333 głosujących, dwadzieścia kartek było pustych, jedna zawierała nazwisko Zanardelli'ego. Biancheri przyjął prezydenturę.

Projekt do ustawy o prowizoryum budżetowem na sześć miesięcy ma się pojawić dzisiaj w poniedziałek i da powód do nowej szerokiej rozprawy, której wynik wielce niepewny. Mężowie zafascynowani opozycyjni czynili rządowi propozycję, aby się zadowolnić uchwaleniem prowizorycznego budżetu na jeden miesiąc, za co opozycja przyrzekała głosować za kandydatami rządowymi dla uzupełnienia komisji budżetowej. Giolitti nie przyjął propozycji, skutkiem tego w sobotę w wyborze większość znaczną otrzymała sami opozycyjni kandydaci; jeden został wybrany, trzech było poddani wyborowi ścisłszemu. Komisja budżetowa w przeważającej części jest opozycyjną, dlatego zdanie jej nie ulegało wątpliwości, atoli — jak niektóre dzienniki przypuszczają — wniosek komisji nie wypadnie wrogo dla rządu, bo opozycja słabnie.

Kronika.

Kraków, 30 maja.

Towarzystwo lekarskie krakowskie odbyło w środę dnia 1 czerwca o godz. 6 wieczorem posiedzenie w sali wykładowej prof. Łazarzkiego (*Collegium physicum*, ulica św. Anny). Porządek dzienne: 1) Sprawy administracyjne. 2) Dr. Kryński mówił o zawartości komórek rakowych i ożaki preparaty mikroskopowe. 3) Dr. Waehholz będzie miał odczyt z zakresu psychopatologii sądowej.

Prof. dr. Ludwik Cwikliński mianowany został członkiem korespondentem Tow. Przyjaciół nauk w Poznaniu.

Uroczystość Moniuszkowska w Krakowie. Staraniem Towarzystwa muzycznego, w piątek dnia 3 czerwca 1892 roku, jako w uroczysty dzień śmierci Stanisława Moniuszki wykonane będą w sali „Sokoła“, „Dziady“ (Widma), poprzedzone „Marшем żałobnym“ i słowem wstępnym Władysława Żeleńskiego. Uroczystość odbędzie się z uprzejmym współudziałem panu T. Trapszównie, E. Rygiela, kap. J. N. Hocka i orkiestry 13 pułku piechoty. „Widma“ sceny lirycznej z poematu Adama Mickiewicza „Dziady“ na sola chór, orkiestrę i deklamacyę, obejmując: „Introdukcyja“ na orkiestrę, „Zaklinalne duchów“ (solo baryton i chór z orkiestrą), „Widmo pierwsze“ (Antioch, solo sopran i chór z orkiestrą), „Zaklinalne“ (solo baryton i chór z orkiestrą), „Widmo drugie“ (solo baryton i chór z orkiestrą), „Chór ptaków nocnych“ (chór z orkiestrą), „Zaklinalne“ (solo baryton i chór z orkiestrą), „Widmo trzecie“ (duet na sopran i baryton i chór z orkiestrą), „Pieśńka Zosi“ (solo sopran z orkiestrą), „Zakończenie“ (solo baryton i chór z orkiestrą). Początek o godzinie wpół do ósmej wieczorem. Bilety dla członków po cenie 1 złr. za krzesło, 30 ct. za wstępną, sprzedaje kancelarya Towarzystwa (plac Szczęśliwski 1. 3) od 12 do 1 i od 5 do 6. Osoby do Towarzystwa nienależące, płać za krzesło 1 złr. 50 ct, za wstępną 50 ct. Bilety sprzedaje księgarnia S. A. Kryżanowskiego.

Uroczystość „sokołowska“. Wstręty, jakie pewne sfery naczynają czynić „Sokołom oczekim“, wybierając się na Zjazd do Lwowa, jak słychać — jeszcze się nie skończyły. Jest obawa, że powiatom gości na dworcu kolejowym we Lwowie, stawiane będą dalsze trudności.

Dziwna rzecz zaiste, że po pogrzebie Mickiewicza i po uroczystym seszlorocznym obchodzie Konstytucji Trzeciego Maja biurokratyzm rządowy dotychczas uwiarycz nie chce, że obywatelstwo samo bez pomocy policji, zdolne jest przy takich sposobnościach wzorowo utrzymać porządek.

Mamy przecież nadzieję, że dotyczące organy przejrzą nareszcie i zbytnią gorliwość nie będą się starały zwiększać goryczy, która i tak już szerokie sfery społeczeństwa naszego przepełnia.

Z „Sokoła“. Zapraszamy wszystkich uczestników zjazdu lwowskiego na próbę generalną ówczesnego jubileuszowego (przy muzyce) na środę dnia 1 czerwca br., początek z uderzeniem godziny 7.

Wszystkich zaś umundurowanych członków „Sokoła“, biorących udział w uroczystym pochodzie, zapraszamy na wieżenie w czwartek 2 czerwca o godzinie 7 wieczorem (strój zwykły).

Huccewoski.

Dwa stypendya z fundacji swego imienia po 100 złr. rocznie nadał w roku bieżącym Henryk Strzeleki, b. dyrektor kraj. szkoły gospodarstwa lasowego we Lwowie i wiceprezes galicyjskiego Towarzystwa leśnego, Tadeuszowi Bobrowskiemu i Teofilowi Krygowskiemu, uczniom kraj. szkoły gospodarstwa lasowego, na czas trwania ich studiów w tejże szkole.

Komisja Informacyjna Tow. Bratniej pomocy słuch. wszechnicy lwowskiej, chcąc przyjąć se skuteczną pomocą potrzebującym zajęcia kolegom, zwraca się do Publiczności z prośbą, by wszelkie zajęcia do biurowe i lekcyjne raczyły zgłaszać w naszym Towarzystwie. Polecał przez Towarzystwo koledy niezawodnie odpowiedzą położonemu w nich zaufaniu. Adres: „Towarzystwo bratniej pomocy sł. wś.“

lw. Lwów. Rynek, 1. 36“ (Komisja inform.) lub na ręce K. Jana Stapińskiego sekretarza komisji.

Posiedzenie naukowe krakowskiego oddziału Tow. przyrodników imienia Kopernika odbędzie się w środę dnia 1 czerwca o godzinie 7 wieczorem w sali laboratoryjnej prof. Rostafińskiego w ogrodzie botanicznym oraz obserwatorium astronomicznym. Na porządku dziennym: 1) M. Rasiński: Zjawisko śmierci u roślin. 2) Komunikacye naukowe. 3) Zwiędzenie obserwatorium astronomicznego.

Energiczne śledztwo policyjne. W sprawie kradzieży drogotycznych przedmiotów, popełnionej dnia 26 bm. z zamkniętego mieszkania u hr. Zygmunda Cieszkowskiego przy ul. św. Jana, doradujemy się, iż komisarz Swolkiewicz przy pomocy straży policyjnej doprowadził poszukiwania do pożądanego rezultatu, gdyż ujęty ujął już w sobotę Józefa Bierana z Niepołomic, tutejszego komisyonera i Józefa Musiała z Kaszowa, wyrobnika, jako sprawców kradzieży, lecz również zwrócił już poszkodowanemu wszystkie skradzione kosztowności.

Z teatru. Jutro na benefis panny Heleny Marcello przedstawioną zostanie jedna z najpiękniejszych komedji Wiktorja Sardou p. t. „Nasi najszczęśliwiejsi“. Będzie to zarazem ostatni i pożegnany występ znakomitej artystki, oraz ostatnie przedstawienie w tym sezonie naszego teatru. Jesteśmy pewni, że teatr będzie znów jutro przepelniony.

W sprawie mandurów studenckich dyskusja publiczna dotąd nie została zamknięta. Z tego względu zamierzamy zakomunikować nam pismo:

„Z powodu poruszonych bardzo słusznie w *N. Reformie* kwestji ubrania uczniów szkół średnich, uważam za obowiązek dodać, że ani „konfederacyi“ wysokie, jakie noszą patrytyczni mieszkańcy naszych miast, ani niskie (krakuski), używane przez krakowskich włościan i chłopów austriackich, nie są właściwe dla naszych dzieci, uczęszczających do szkół, a to dlatego: 1) że jedne i drugie nie mają „daszków“, które ochraniają wzrok przed promieniami słonecznymi, a 2) że tak pierwsze, jak drugie nie posiadają odpowiedniej młodocianemu wielkości fantazy, są za poważne dla nich. Najodpowiedniejszem, zdaniem mojem, nakryciem głowy dla ucznia są młodejże byłyby „baniaki“, zbliżone do kształtu kaszkieł, używanych niegdyś przez włościan polskich.

Co zaś do reszty ubrania, to także najlepiej odpowiadałyby naszym dzieciom krój i kolor, zbliżony do uniformu, opiewanego przez nich chętnie „ułan na widoku“.

„Projektowane przez Radę szkolną krajową srebrne i złote obwódki są także niefortunnym, zdaniem mojem, pomysłem, bo są za kosztowne dla nas. Zmiaszt bowiem sznurków ze złotego i srebrnego „szychu“, któremi zastąpił biedni rodzice złote i srebrne obwódki, a z których szych wkrótce spłynie, lepiej byłoby użyć sznurków lub plecionek wiewianych biały dla wszystkich 8 klas, dla odmiennia zaś wyższego gimnazjum nadać tylko odmienny sposób obicia ich na rękawach. I tak np. w gimnazjach niższych mogłyby być one naszyte w liściach prostych, w wyższych zaś złamane na zewnętrznej części rękawa w kształcie „V“ lub temu podobnym. Takie obwódki byłyby tanie i trwałe, gdyż w razie potrzeby mogłyby być prane i nie odróżniałyby uczniów biednych od bogatych, a tem samem nie dalyby powodu do wywyższania się jednych nad drugich.“

„Victoribus Gloria“, obraz wielkich rozmiarów hiszpańskiego malarza Ricardoa Villodasa, nadeszedł onegdaj do Krakowa i będzie od jutra wystawiony w Sukienkach. Obraz ten cieszył się wielkim powodzeniem na dwóch ostatnich międzynarodowych wystawach w Berlinie i w Monachium. Przedstawia on bitwę morską, którą cesarz August, jako król, pokonał dla rzymskiego ludu, stoczył kazał na sztucznie wytworzonej jeziorze u stóp pagórka Janiculusa; do tego jeziora, liczącego 1.800 stóp długości, a 1.200 szerokości, woda doprowadzana była za pomocą umyślnie zbudowanego wodociągu Alaiskiego. Dzień cały aż do zachodu słońca walczyły zawzięcie dwie floty, z których jedna grecka, a druga rzymska flotą przedstawiały; każda z nich liczyła trzydzieści wielkich statków i niezliczoną ilość łodzi; a zacięłość walczących była tak wielka, że gdy August, gust o zapadającym zmroku dał znak zaprzestania walki, większą część bojowników i wioślarzy na galarach była już wygnięta. Co nie przeszkadzało, umierający aż do ostatniej chwili wznosili na czołach swego cesarza pełne zapatu okrzyki.

W Stow. nauczycielek we Lwowie odbyła się dnia 26 bm. przed południem uroczystość poświęcenia lokalu, poprzedzona mszą św., odprawianą przez ks. Jana Stopczyńskiego w kościele PP. Benedyktyn. W czasie mszy św. pięknie śpiewała p. Ledererowa i jej uczennice. Po odprawieniu nabożeństwa udali się członkowie i zaproszeni goście do lokalu Stowarzyszenia (Rynek 1. 10), gdzie ks. dyrektor Stopczyński dokonał poświęcenia, a następnie przemówił serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił cele Stowarzyszenia, a zachęcając członków do wytrwałości w powziętych uświadczeniach, zakończył zapewnieniem, że ogół popiera i będzie szlachetnie dążeń stowarzyszonych. Za to życzenia obu mówców i słowa zachęty podziękowała przemówi serdecznie do zgromadzonych, udzielając błogosławieństwa kapłańskiego nowemu Towarzystwu. Rada szkolna p. Baranowski w dłuższym przemówieniu określił

Restauracja w Hotelu Krakowskim w Krakowie

1881 1 2

powiększona o jeden gabinet i zaopatrzona we wszelkiego rodzaju napoje, jako to wina krajowe i zagraniczne. Kuchnia dobra i zdrowa. Obiady o każdej porze a la carte. Abonament od 15 złr. Obiady od 60 ent., do domów prywatnych o 20% niżej. Na wesela i zbiorowe kolacje przyjmują zamówienia we własnym lokalu restauracyjnym na I piętrze, jakoteż w domach prywatnych po cenach umiarkowanych. Dzienniki dla użytku Szanownych P. T. Gości.

Z poważaniem Wincenty Dydaś, restaurator.

CHOCOLAT MENIER

największa fabryka na całym świecie. — Dzienna sprzedaż 50.000 kilogramów.

Ostrzega się przed naśladownictwem.

263 23 38

Dr Andrzej Lorentski

przybywa w czerwcu b. r. do 1897 1 5

Krynicy.

Zdolny buchalter i korespondent

w języku polskim i niemieckim, znajdzie zaraz umieszczenie. 1899 1 5
Bliższej wiadomości udzieli G. Łazarz w Krakowie, ul. św. Jana, L. 14.

Sok malinowy

4 1/2, klg 3 złr. 40 ct. wraz z naczyniem sprzedaje 1894 1

Żymirski, aptekarz w Lubaczowie.

Ogłoszenie.

W myśl uchwały Magistratu stoł. król. miasta Krakowa z d. 23 maja 1892 r. L. 15.484, podaje się niniejszem do publicznej wiadomości, iż w dniu 3 czerwca 1892 r. o godzinie 10 rano odbędzie się w składzie krajowym w Krakowie przy ulicy Warszawskiej dobrowolna sprzedaż w drodze licytacji publicznej jednego wagonu kukurudzy 10.000 kl. ważącej na koszt i rachunek firmy F. Schneider w Kreuzburgu.

Cena szacunkowa i wywołania wynosi 735 złr., za którą przedmiot licytacji, lub też poniżej takowej na jednym terminie sprzedanej zostanie.

Co niniejszem do publicznej wiadomości podaje 1403 1 3

S. Lipschitz.

W Wiedniu.

Pierwsze polskie przedsiębiorstwo wysyłkowe 1400 1 0

Albina Krajewskiego w Wiedniu.

I. Giselastrasse, 1.
dostarcza wszystko, co kto tylko potrzebuje i co w dziale przemysłu i handlu wchodzi po cenach hurtownych. Zakupuje wprost u fabrykantów. Zamówienia za zaliczką skutecznie odwrotnie pocztą lub koleją. Na żądanie przesyła cennik ilustrowany gratis i franco.

Lokal

nadający się na warsztat, z pomieszczeniem, składającym się z 2 pokoi i kuchni, jest od 1 lipca do wynajęcia.

Wiadomość: ulica Długa, L. 30.

Na żądanie może być siła parowa odstąpiona. 1384 1 3

Ogrodnik

kawaler lub wdowiec, potrzebny jest do dozoru uczniów przy zajęciach praktycznych.

Pensja roczna 480 złr. i pomieszczenie.

Zgłoszenia, z dołączeniem odpisu świadectw, adresować na ręce W. Maciaszka, kierownika krajowej szkoły ogrodniczej w Tarnowie. 1396 1 8

Zakopane.

Dokonawszy w tym roku znacznych ulepszeń i dobudowań w moim 1886 z 3

Zakładzie wodoleczniczym

na Klemensówce w Zakopanem, otwieram takowy z dniem 1 czerwca b. r. dla gości kuracyjnych. Cena pokoju z pościelą, całonocnym utrzymaniem i kąpielami wynosi dziennie 3-5 złr.

Prospekty z szczegółowymi cennikami wysyła się na żądanie bezpłatnie.

Dr. Wenanty Piasecki,

właściciel i kierujący lekarz zakładu.

Rządca dóbr

z Księstwa Cieszyńskiego, uczeń akademii rolniczej, od lat 10 w Galicji zamieszkały, postępowy i oszczędny gospodarz, poszukuje od 1go lipca b. r. administracji majątku.

Znakowe zgłoszenia sub J. B. poste restante Cieszkowice koło Tarnowa. 1892 2 3

Każdego dnia jest do sprzedania, albo do wydzierżawienia

dom piętrowy w Skawinie

składający się z 11 pokoi, 7 piwnic i stodoły, oraz 24 morgów pola i 6 morgów lasu. Bliższą wiadomość w sprawie przy omówieniu z Karoliną Zdrant. 1361 4 10

Z drukarni Zwiastowej w Krakowie.

Niezbędne w każdej sypialni dziecięcej.

Dermatol

(z fabryki w Höchst)

wybórny, bezwonny, wcale niedrażniący i zupełnie nieszkodliwy środek gojący rany, działa jako suche antisepticum. Najlepszy proszek do posypywania zaparzeń u dzieci, lepszy od wszelkich środków domowych i od mączki ryżanej, która jako środek antyseptyczny jest bez wartości.

Ze strony najwybitniejszych lekarzy najlepiej polecony.

Do nabycia we wszystkich aptekach i drogueryach. Należy żądać wyraźnie Dermatol z fabryki w Höchst. 1886 1 6

SZCZAWNICA

w powiecie Nowotarskim w Galicji,

powszechnie znany zakład zdrojowo-kąpielowy, klimatyczny, żętyczny i kefirowy,

położony w pięknej górskiej okolicy, otoczony górami, odznaczający się orzeźwiającem powietrzem,

z 7 zdrojami silnej szczawy sodowo-solnej i sodowo-żelazistej,

zalecana przez najznakomitszych lekarzy krajowych i zagranicznych, w chorobach narządów oddychania, trawienia, dróg moczowych, i innych.

Liczne, nie drogie, a porządnie urządzone mieszkania zakładowe i w domach prywatnych właścicieli, przeszło 880 pokoi, trzy główne restauracje i kilka drugorzędnych. Lekarzem zakładowym jest Dr. Władysław Seiborowski, prócz niego siedmiu lekarzy udziela choremu rady lekarskiej. Stala apteka w miejscu, a druga w Krościemku; mleko, żętyca, kumys, kefir. Zakład inhalacyjny, solankowy, powietrza zgęszczonego i rozrzedzonego, tutejsze powietrze, zawierające części balsamiczne igliwiowe, wreszcie leków rozpylonych, urządzone i utrzymywane przez spakobierców Dra Janochy. Zakład wodoleczniczy Dra Kołaczewskiego, urządzone odpowiednio do wymagania naukowych, łaźienki z kąpielami ciepłymi, żelazistymi i borowinowymi, oraz natryskami letniami i zimnemi; kąpiele rzeczne w Dunaju i bliższym zakładzie Ruskim Potoku.

Czytelnia czasopism, wypożyczalnia książek, klub szczawnicki dla zabawy, muzyka miejscowa, przedstawienia teatralne, zebrania towarzyskie, koncerty, Zakład artystyczno-fotograficzny A. Szuberta, poczta i telegraf w miejscu, sklepy wszelkiego rodzaju.

Codziennie przychodzą i odchodzą karety ze Starego Sącza i Krakowa.

Pora zdrojowa trwa od 20 maja do 20 września.

Ceny mieszkań zakładowych od dnia 20 maja do 20 czerwca i od 20 sierpnia do końca sezonu o trzecią część niższe.

Od taksy zdrojowej tylko te osoby mogą być uwolnione za okazaniem legalnego świadectwa ubóstwa, które w tym czasie bawią w zakładzie.

Zamówienia na mieszkania przyjmuje Zarząd Zakładu zdrojowego przez Stary Sącz w Szczawnicy i zarząd zakładu zdrojowo-kąpielowego w Szczawnicy na Miedziusiu.

Zamówienia na wodę mineralną adresować wprost do H. Mattoniego w Wiedniu, albo za pośrednictwem zarządu zakładu zdrojowego w Szczawnicy. 1039 3 5

FRANCISZEK CEMBRONOWICZ

majster szewski

w Krakowie, ulica św. Tomasza, 21,

filia ulica Floryańska, L. 15,

poleca w doborowym zapasie

obuwia damskie od 3 złr. 25 ct., męskie

od 4 złr. 25 ct. i wyżej i dziecięce, własnego wyrobu z najlepszego materiału.

Reparacja obuwia i kaloszy uskutecznia się szybko i tanio. 268 71 0

Mariacelskie

makrople żołądkowe

sporządzone w aptece pod Aniołem Stróżem

C. Brady w Kromierzu (Marawa),

stary i znany środek leczniczy, działający znakomicie przeciw wszelkiego rodzaju chorobom żołądka.

Tylko prawdziwe zaopatrzono się obok umieszczonego znakiem ochronnym i podpisem.

Cena flaszki 40 ct., podwójnej 70 ct.

Składniki są podane.

Prawdziwe Mariacelskie krople żołądkowe są do nabycia w

Krakowie w aptekach: L. Rosnera, F. Graliewskiego, T. Krokiewicza, W. Redyka, F. Sobierajskiego, E. Stokemara, J. Traucynskiego, spakobierców, K. Własnińskiego; w Andrychowie: Am. Mirronowicza; w Bochni: w apt. M. Gatty; w Chrzanowie: w apt. Sporysza; w Doboszytach: w apt. J. Bilinskiego; w Grybowie: w apt. J. Kordeckiego; w Kętach: w apt. E. Sokalskiego; w Limanowie: w apt. H. A. Zmbrzyckiego; w Lipniku: w apt. A. Fuchsa; w Myślenicach: w apt. Wł. Guminińskiego; w Nowym Sączu: w apt. Jakubowskiego i Wiktorii Filipka; w Starym Sączu: w apt. Madzińskiego; w Suchy: w apt. C. Czernieckiego; w Wieliczce: w apt. B. Mierzynskiego; w Zakopanem: w apt. F. Tabasu; w Żywcu: w aptekach: L. Graffa i J. Herdzicki. 5 26 43

Posadzki stielgutowe deseniowe

(mozaikowe, tak zwane Metlachowskie) z pierwszorzędnej fabryki z Pragi, jak również

marmurowe, terrazzo, cementowe

własnego wyrobu, i t. p. materiały budowlane sprzedaje po cenach możliwie tanich

Adolf Hochstim

skład materiałów budowlanych i fabryka wyrobów betonowych w Krakowie, ul. Floryańska, L. 38. 687 8 0

Papier z fabryki braci Fiałkowskich w Białsku.

Odpowiedzialny redaktor drukarni A. Szyjewski.

Wina Villány

pod gwarancją naturalne, czyste, można dostać

z piwnicy arcyksiążęcej

u dzierżawcy Wilhelma Seubtha w Villány (Węgry)

po niższej cenie z powodu wielkich zapasów, a mianowicie:

Schiller stare 24-36 złr., z 1891 r. 24-36 złr. za hektolitr

wino białe stare 26 złr., z 1891 r. 26-28 złr.

wino czerwone stare 26 złr., z 1891 r. 26-28 złr.

prócz tego wyborne butelkowe stołowe i deserowe Riesling i czerwone wina 24 i 44 złr. i wyżej za hektolitr. Sliwowiec i Trebernówkę, także znakomity Cognac posyła według cennika rozsyłanego za darmo. 1198 7 12

Przy pierwszych zamówieniach uprasza się o odpowiedni zaatek.

Pierwszy skład komisyjny

wyrobów galicyjskich we Wiedniu

(Dział artykułów spożywczych)

zakupuje każdą ilość masła świeżego i kuchennego, oraz

era dzierżkowego. Poszukuje stałych dostawców, którzyby

dostarczali regularnie masło i ser w oznaczonych ilościach tygodniowo. Oferty należy przysyłać pod adresem

L. Czyński,

I., Wipplingerstrasse, 41, Wlen. 1358 2 3

ZYGMUNT WASILKOWSKI

przedsiębiorca robót asfaltowych

w Krakowie, ulica Wolka, L. 18.

Wykonuje roboty w zakresie

zawodu jego wchodzące tak

w Krakowie, jak i na prowincji

najlepszymi rodzajami asfaltu: Val

de Travers, Sycylijskim i Limmerowskim. — Układa pod asfalt

betony, usuwa tynkiem asfaltowym wilgoć w star

ych murach.

Tanie warstwy izolacyjne na fundamenta ze sztucznego asfaltu.

Dwadzieścia lat praktyki. 707 13 30

Zarząd dóbr Baranowa

ostatnia poczta Baranów, poszukuje od

św. Jana

pisarza procentowego

Posiadający już praktykę gospodarczą i

język niemiecki mają pierwszeństwo. —

Podania nieuwzględnione zostaną bez

odpowiedzi. 1348 4 6

Zdolni malarze pokojowi

znajdą natychmiast umieszczenie.

Oferty przyjmuje Biuro Świderskiego w Tarnowie. 415 14 0

Również zdolny kucharz, z chlubnymi świadectwami, znajdzie zaraz umieszczenie przez to Biuro.

Centralne

137 104 0

Biuro ogłoszeń

Lwów, Kopernika, L. 11.

Tylko prawdziwe, szlachetne kamienie

w oprawie:

granaty, ametysty, agaty,

topazy, moldawity i t. p.

Czeska agencja 2369 68 0

Ferdynanda Hofmanna, ulica Grodzka, 26.

Lwowska Fabryka Asfaltu

i tektur ulepszonych ogniotrwałych do krycia dachów

S. Szeliği Łyszkiewicz, inżyniera,

we Lwowie, ulica Korytna, L. 13,

poleca

Asfaltową masę elastyczną do fundamentów.

Tekturę ulepszoną ogniotrwałą

do krycia dachów, wysokich gatunków. Rola 10 metrów □ od 1 złr. 80 ct. do 3 złr. 50 ct.

Asfaltowe elastyczne płyty izolacyjne.

Lak asfaltowy świecący do konserwacji

dachów tekturowych, drzewa, dachów gontowych, żelaza, blach

wszelkiego rodzaju, dachówek nowego systemu.

Smole angielskie bezwodne.

Opuszcza się asfaltem jako jedynym środkiem znanym

dotąd w budownictwie najbardziej

zawilgocone ściany w mieszkaniach.

Niszczy zastarzały grzybek drzewny.

Fabryka wykonywa w całym kraju swoimi ludźmi pokrycia dachowe

tekturowe i oraz reparacje tychże. Metr □ od 50 do 75 centów.

Długoletnią gwarancję poręcza się. 1005 12 100

Uwaga. Gilzy nieklejone nie pękają przy

niem papierosów.

BEZ KONKURENCJI

Kto chce palić rzeczywiście dobre i

nieškodliwe papierosy, niech kupi

TUTKI (GILZY) NIEKLEJONE

z fabryki

S. WIERUSZ-NIEMOJOWSKIEGO

Lwów, Teatrna, 3.

Kraków, Sukiennice, L. 28.

Ceny bardzo niskie.

100 sztuk od 12 ent.

Zlecenia zamieszowe odwrotnie. — Opakowa

nie gratis. — Przy odbiorze 5000 kosztu trans

portu ponosi fabryka. 316 44 0

Osoba starsza

do prowadzenia gospodarstwa wiejskiego

lub miejskiego, znająca się bardzo do

brze na kuchni, władająca językiem ni

mieckim, posiadająca chlubne świadectwa,

poszukuje odpowiedniego miejsca.

Łaskawe zgłoszenia pod lit. B. G.

poste restante Kraków. 1378 2 3

Tylko czas krótki.

Ogrodnik z Francji

poleca wybór przepięknych konio

rów, najsłodszych drzew o

wocowych, szepców róż w naj

nowszych odmianach, cebule i na

sion kwiatowych.

Ceny przystępne.

Ulica Grodzka, L. 4.

Z głębokim szacunkiem

1353 4 4

TUTKI

(GILZY)

z najlepszych francuskich bibulek, na

gródzone medalem na wystawie krakow

skiej, częściowo i hurtownie,

poleca

F. Szukiewicz

w Krakowie 4 28 0

Rynek główny, Linia A-B.

SKŁAD PIWA

i Porteru

z Browaru Arcyksięcia Albrechta

Liczby drukowane czarnym drukiem wskazują porę nocną od godz. 6 wieczór do 5:59 rano.

osob
18

7.										Nezamislitz-Sternberg.										7.									
Pociąg osob. 1027		Pociąg osob. 1023		Pociąg osob. 1017		Pociąg osob. 1025		Pociąg osob. 1019				Kilometr.		STACYE		Pociąg osob. 1020		Pociąg osob. 1023		Pociąg osob. 1018		Pociąg osob. 1024							
1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.	1. 2. 3. kl.						
rano	rano	rano	po poł.	wiecz.													rano	po poł.	wiecz.										
—	—	8 3	2 20	8 4	—	Odj.	Nezamislitz 6 (Restauracya)	Przyj.	7 20	12 55	7 35	—	—	—	—	—	7 20	12 55	7 35	—	—	—	—						
—	—	8 16	2 32*	8 17	7		Pivín str. Nr. 60	—	7 10	12 44	7 25	—	—	—	—	—	7 10	12 44	7 25	—	—	—	—						
—	—	8 22	2 38	8 23	10		Czeleziec str. Nr. 62	—	6 52	12 35	7 16	—	—	—	—	—	6 52	12 35	7 16	—	—	—	—						
—	—	8 30	2 46	8 31	14		Bedihost	—	6 54	12 27	7 18	—	—	—	—	—	6 54	12 27	7 18	—	—	—	—						
—	—	8 38	2 54	8 39	19	przyj.	Prossnitz (Restauracya)	odj.	6 46	12 18	7 1	—	—	—	—	—	6 46	12 18	7 1	—	—	—	—						
—	—	—	10 12	—	—		przyj. Triebitz	odj.	—	—	2 55	—	—	—	—	—	—	—	2 55	—	—	—	—						
—	—	3 50	—	2 55	—		odj. Triebitz	przyj.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
—	—	6 15	8 42	2 57	3 43	—	odj. Prossnitz (Restauracya)	przyj.	6 43	12 13	6 57	11 26	—	—	—	—	6 43	12 13	6 57	11 26	—	—	—						
—	6 33	8 54	3 9	2 55	27		Wrbatek	—	6 32	12 1	6 46	11 22	—	—	—	—	6 32	12 1	6 46	11 22	—	—	—						
—	6 44	9 4	3 18*	9 4	31		Blatze str. Nr. 79	—	6 23	11 51	6 37	11 11	—	—	—	—	6 23	11 51	6 37	11 11	—	—	—						
—	6 44	9 11	3 25	9 11	35		Nimlau strażnik Nr 82	—	6 15	11 42	6 26	11 1	—	—	—	—	6 15	11 42	6 26	11 1	—	—	—						
—	6 52	9 19	3 33	9 19	40	przyj.	Otomunlee 6 (Restauracya)	odj.	6 6	11 32	6 20	10 59	—	—	—	—	6 6	11 32	6 20	10 59	—	—	—						
—	—	—	—	—	—		przyj. Jägerndorf	odj.	—	7 30	12 23	6 17	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
—	—	—	—	—	—		" Koscielce	—	—	7 37	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
—	—	7 37	—	—	—		odj. Koscielce	przyj.	—	—	6 21	—	—	—	—	—	—	—	6 21	—	—	—	—						
—	—	—	12 23	6 17	—		przyj. Jägerndorf	—	—	—	6 33	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
3 50	—	10 —	4 26	10 40	—	odj.	Otomunlee 8 (Restauracya)	przyj.	5 7	11 17	8 30	6 25	—	—	—	—	5 7	11 17	8 30	6 25	—	—	—						
4 5	—	10 13	4 38	10 55	48		Boniowitz przystanek	odj.	4 53	11 6	3 19	5 14	—	—	—	—	4 53	11 6	3 19	5 14	—	—	—						
4 19	—	10 24	4 48	11 9	54	przyj.	Sternberg (Restauracya)	—	4 46	10 55	3 8	5 3	—	—	—	—	4 46	10 55	3 8	5 3	—	—	—						
rano	—	prz. p.	po poł.	w noccy	—		—	—	rano	prz. p.	po poł.	w noccy	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
6 19	—	12 44	8 38	—	—		przyj. M.-Schönberg	odj.	—	—	1 23	7 21	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
7 5	—	1 57	7 46	—	—		" Zöptau	—	—	8 23	6 20	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
7 32	—	1 50	7 45	—	—		" Hannsdorf	—	—	7 46	6 22	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
9 17	—	3 55	9 26	—	—		" Freiwaldau-Gräfenberg	—	—	8 46	10 41	4 44	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						
9 4	—	8 11	9 4	—	—		" Grulich	—	—	8 30	11 35	5 18	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—						

1.

Wiedniem-Berlinem przez Lundenburg Berno (Brünn)	I. II.	210,	235
Wiedniem-Karlsbadem przez Lundenburg-Berno-Pragę	I. II. III.	8—	1016
	I. II.	8—	
		625,	
Wiedniem-Pragę przez Lundenburg Berno (Brünn)	I. II. III.	8—	Wiednia 8 8
		210,	235
		338,	858
		6—	1616
Bernem (Brünn) - Otomunicem	I. II. III.	6—	Berna 9 16
Nozamisłitz-Ziegenhals przez Sternberg	I. II. III.	8 3	Nozamisłitz 7 26
Otomunic-Ziegenhals przez Sternberg	I. II. III.	2 50,	Otomunica 9 35
Przerowem-Wichstadt Lichtenau p. Sternberg (1 30 maja)	I. II. III.	3 48,	Przerowa 12 17
Przerowem-Ziegenhals p. Sternb. (od 1 czer. do 30 wrzes.)	I. II. III.	3 48,	12 17
Przerowem-Eger przez Pragę-Karlsbad	I. II.	2 23,	1 50
		8 50,	Krakowa 6 5
Krakowem-Lwowem przez Podgórze-Bonarkę	I. II. III.		4 15
Krakowem-Chynowem przez Podgórze-Bonarkę	I. II. III.		

[illegible]